DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 11 januari 2007 *

I mål C-279/05,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 234 EG, som framställts av College van Beroep voor het bedrijfsleven (Nederländerna), genom beslut av den 30 juni 2005 som inkom till domstolen den 11 juli 2005, i målet

Vonk Dairy Products BV

mot

Productschap Zuivel,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann samt domarna K. Lenaerts, J.N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič (referent) och E. Levits,

* Rättegångsspråk: nederländska.

generaladvokat: E. Sharpston,
justitiesekreterare: handläggaren B. Fülöp,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 29 mars 2006,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Vonk Dairy Products BV, genom J.H. Peek, advocaat,

— Konungariket Nederländerna, genom H.G. Sevenster och M. de Mol, båda i egenskap av ombud,

— Republiken Grekland, genom I. Chalkias och S. Papaioannou, båda i egenskap av ombud,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom C. Cattabriga och M. van Heezik, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 7 juni 2006 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 16–18 i kommissionens förordning (EEG) nr 3665/87 av den 27 november 1987 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter (EGT L 351, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 24, s. 216), och artikel 3.1 andra stycket i rådets förordning (EG, Euratom) nr 2988/95 av den 18 december 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen (EGT L 312, s. 1).

2 Begäran har framställts i en tvist mellan Vonk Dairy Products BV (nedan kallat Vonk) och Productschap Zuivel (branschorganisation för mjölkindustrin) (nedan kallad Productschap) angående indragning av ett rörligt exportbidrag som Vonk har mottagit, samt ett återkrav av detsamma med ett tillägg på 15 procent.

Tillämpliga bestämmelser

De gemenskapsrättsliga bestämmelserna

Förordning nr 3665/87

3 I artikel 1 i förordning nr 3665/87 föreskrivs följande:

"Utan att det påverkar tillämpningen av gemenskapsbestämmelser om undantag för vissa produkter, fastställs i denna förordning allmänna tillämpningsföreskrifter för

systemet med exportbidrag (i fortsättningen kallade bidrag) som införs genom eller regleras i

...

— artikel 17 i förordning (EEG) nr 804/68 (mjölk och mjölkprodukter),

..."

4 Artiklarna 4–6 i samma förordning har följande lydelse:

"*Artikel 4*

1. Utan att det påverkar bestämmelserna i artiklarna 5 och 16 skall bidraget betalas ut först sedan det styrkts att de produkter för vilka en exportdeklaration tagits emot har lämnat gemenskapens tullområde i oförändrat skick inom 60 dagar från den dag då exportdeklarationen togs emot.

...

Artikel 5

1. Betalning av ett rörligt eller fast bidrag skall i följande fall ske, inte enbart på villkor att produkten har lämnat gemenskapens tullområde, utan också ... att den har importerats till tredje land eller, i tillämpliga fall, till ett bestämt tredje land inom tolv månader från den dag då exportdeklarationen togs emot:

a) Det råder starkt tvivel om produktens faktiska bestämmelse.

...

I de fall som nämns i första stycket skall bestämmelserna i artiklarna 17.3 och 18 gälla.

De behöriga myndigheterna i medlemsstaterna får dessutom kräva att ytterligare bevis läggs fram för att styrka att produkten faktiskt har släppts ut på marknaden i oförändrat skick i det importerande tredje landet.

...

Om det råder starkt tvivel om produkters faktiska bestämmelse kan kommissionen begära att medlemsstaterna skall tillämpa bestämmelserna i punkt 1.

...

Artikel 6

Om en produkt, för vilken en tulldeklaration tagits emot, innan den lämnar gemenskapens tullområde passerar igenom andra delar av detta område än den medlemsstat där deklarationen togs emot, skall det styrkas att produkten lämnat gemenskapens tullområde genom att originalet av det kontrollexemplar T 5 som avses i artikel 1 i förordning (EEG) nr 2823/87 läggs fram.

..."

5 I artiklarna 16 och 17 i förordning nr 3665/87 föreskrivs följande:

"*Artikel 16*

1. I de fall då bidragssatsen varierar beroende på bestämmelse skall utbetalningen av bidraget ske på de tilläggsvillkor som anges i artiklarna 17 och 18.

...

Artikel 17

1. Produkten skall ha importerats i oförändrat skick till det tredje land eller ett av de tredje länder för vilka bidraget är fastställt inom tolv månader från den dag då exportdeklarationen tas emot.

...

3. En produkt skall anses vara importerad när den har tullbehandlats för övergång till fri konsumtion i det berörda tredje landet."

6 Artikel 18 i samma förordning innehåller en uttömmande förteckning över de dokument som skall visas upp som bevis för att en produkt tullbehandlats för övergång till fri konsumtion. Ett av de bevis som krävs enligt denna bestämmelse är en kopia av transportdokumentet.

7 Artikel 18 har ändrats flera gånger under den period då omständigheterna i målet ägde rum, men ändringarna saknar betydelse för utgången i målet vid den nationella domstolen.

8 I artikel 23 i förordning nr 3665/87 föreskrivs följande:

"1. Om förskottet är större än det belopp som faktiskt skulle ha betalats ut för den berörda exporten eller för en motsvarande export, skall exportören betala igen mellanskillnaden plus 15 % av denna.

...”

Förordning nr 2988/95

9 I artikel 1 i förordning nr 2988/95 föreskrivs följande:

”1. För att skydda Europeiska gemenskapernas finansiella intressen antas härmed allmänna regler om enhetliga kontroller och om administrativa åtgärder och sanktioner rörande oegentligheter i förhållande till gemenskapsrätten.

2. Med oegentligheter avses varje överträdelse av en bestämmelse i gemenskapsrätten som är följden av en handling eller en underlåtenhet av en ekonomisk aktör och som har lett eller skulle ha kunnat leda till en negativ ekonomisk effekt för gemenskapernas allmänna budget eller budgetar som de förvaltar, antingen genom en otillbörlig utgift eller genom minskning eller bortfall av inkomster som kommer från de egna medel som uppbärs direkt för gemenskapernas räkning.”

10 I artikel 3.1 i förordning nr 2988/95 föreskrivs följande:

”Preskriptionstiden för att vidta åtgärder är fyra år från det att den oegentlighet som avses i artikel 1.1 begicks. Kortare preskriptionstider, dock inte under tre år, kan emellertid föreskrivas i de regler som gäller för vissa sektorer.

För kontinuerliga eller upprepade oegentligheter löper preskriptionstiden från den dag då oegentligheten upphörde. För fleråriga program sträcker sig preskriptionstiden åtminstone fram till programmets definitiva avslutning.

..."

Den nationella lagstiftningen

11 I artikel 9 i lag om import och export av varor (Wet houdende een regeling op het gebied van de invoer en de uitvoer van goederen) av den 5 juli 1962 (Stb. 1962, nr 295), i dess lydelse enligt lag av den 4 juni 1992 (Stb. 1992, nr 422), föreskrivs följande:

"1. Behörig minister får dra in tillstånd, bidrag, stöd eller dispenser om det visar sig att de uppgifter som lämnats i syfte att erhålla dessa var så oriktiga eller ofullständiga att beslutet avseende ansökan skulle ha blivit ett annat om de korrekta uppgifterna hade varit kända vid prövningen av ansökan.

2. Stöd eller bidrag som beviljats inom ramen för genomförandet av bestämmelser som antagits av någon av Europeiska gemenskapernas institutioner kan även dras in om mottagaren saknar rätt därtill enligt en tillämplig bestämmelse som antagits av en sådan institution."

12 Artiklarna 1, 85 och 118 i förordning om import och export av jordbruksprodukter (Regeling in- en uitvoer landbouwgoederen) av den 9 mars 1981 (Stcrt. 1981, nr 50) samt bilaga 1 till denna förordning har antagits med stöd av artikel 11 i lagen om import och export av varor. Enligt dessa bestämmelser är Productschap behörig att bevilja och dra in bidrag avseende ost.

Tvisten vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

13 Under åren 1988–1994 exporterade Vonk 300 partier per år, det vill säga totalt 2 100 partier, av den italienska osten pecorino till Amerikas förenta stater.

14 Vonk mottog för denna export rörliga exportbidrag av Productschap. Bidragen beviljades med stöd av förordning nr 3665/87 och blev slutliga när de säkerheter som bolaget hade ställt frisläpptes, närmare bestämt när Productschap hade mottagit dokument som visade att partierna övergått till fri konsumtion i Förenta staterna.

15 Det fastställda exportbidraget för den aktuella osten var högre vid export till Förenta staterna än vid export till Kanada.

16 Det framgår av de handlingar som getts in till domstolen att Algemene Inspectiedienst (allmän tillsynsmyndighet) (nedan kallad AID) vid Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij (ministeriet för jordbruk, natur och fiske), genomförde en första utredning avseende den i det nationella målet aktuella ostexporten.

17 Genom utredningen framkom att Vonk hade begått vissa oegentligheter, och AID bad därför US Customs (Förenta staternas tullmyndigheter) i New York att inleda en utredning beträffande nämnda export under perioden 1988–1994.

18 Av denna andra utredning framgick att Orlando Food Corporation, Vonks mellanhand i Förenta staterna, under den ovannämnda perioden nästan omedelbart hade vidareexporterat 75 partier ost (det vill säga cirka 1,47 miljoner kilo) till Kanada, i de flesta fallen till National Cheese & Food Company, ett företag i Ontario. Genom samma utredning framkom också att Vonks roll inte var begränsad till att exportera ostpartierna till Förenta staterna. Bolaget kände nämligen till att osten därefter skickades till Kanada, och var även inblandat i försäljningen av partierna där. Det hade vidare förekommit skriftväxling i detta avseende mellan Vonk och National Cheese & Food Company.

19 Efter den andra utredningen inledde Officier van Justitie (åklagare) i Roermond (Nederländerna) en förundersökning mot Vonk och ansvariga personer i detta bolag avseende urkundsförfalskning. Ansökningarna om exportbidrag förmodades nämligen vara förfalskade, eftersom Förenta staterna hade angetts som bestämmelseland, trots att vissa ostpartier skickades till Kanada och såldes där. AID antecknade resultaten av den första utredningen i ett protokoll av den 5 mars 1997.

20 Productschap meddelade genom skrivelse av den 18 september 1997 Vonk att den hade mottagit det i den föregående punkten nämnda protokollet. En kopia av protokollet fanns bifogad skrivelsen.

21 Genom beslut av den 18 april 2001 upphävde Productschap sina beslut om beviljande av bidrag för de 75 omtvistade partierna och begärde att Vonk skulle återbetala 2 795 841,72 NLG, vilket motsvarade skillnaden mellan det rörliga bidrag som gällde för export till Förenta staterna och motsvarande bidrag för export till Kanada, med ett tillägg på 15 procent.

22 Vonk begärde omprövning av beslutet. Productschap beslutade vid omprövningen att inte ändra sitt tidigare beslut. Bolaget överklagade beslutet till den hänskjutande domstolen. Bolaget anförde till stöd för sin talan att det uppfyllde alla villkor som enligt artiklarna 4, 17.3 och 18 i förordning nr 3665/87 krävdes för rätt till rörligt bidrag för de aktuella ostpartierna och att den senare vidareexporten till Kanada av vissa partier saknade betydelse för besluten att bevilja bidragen. Vonk hänvisade i detta hänseende till dom av den 14 december 2000 i mål C-110/99, Emsland-Stärke (REG 2000, s. I-11569), och gjorde gällande att Productschap inte hade visat att bolaget hade handlat otillbörligt i den mening som avses i nämnda dom. Bolaget ansåg därför att de i målet aktuella bidragen inte hade utbetalats felaktigt och att de hade blivit slutliga efter det att bolaget hade inkommit med bevis för importen och styrkt att varorna övergått till fri konsumtion i Förenta staterna.

23 Vonk gjorde även gällande att den oegentlighet som bolaget påstods ha begått varken var kontinuerlig eller upprepad, eftersom merparten av de partier som bolaget exporterade till Förenta staterna inte hade vidareexporterats, och att preskriptionstiden följaktligen inte hade avbrutits. Förundersökningen rörde nämligen urkundsförfalskning och inte indragning eller begäran om återbetalning av bidragen. Dessutom hade förundersökningen genomförts av andra myndigheter än Productschap, varför den inte kunde anses ha medfört preskriptionsavbrott. Vonk gjorde även gällande att varken protokollet av den 5 mars 1997 eller skrivelsen från Productschap av den 18 september 1997 innehöll några närmare uppgifter om vad misstankarna gällde.

24 Vonk ansåg slutligen att Productschap inte hade haft rätt att med stöd av förordning nr 3665/87 besluta att öka återkravsbeloppet med 15 procent, eftersom det rörliga bidraget inrättats av rent handelspolitiska skäl.

25 Productschap ansåg att överklagandet skulle ogillas och anförde att det är grundläggande för utbetalning av rörligt exportbidrag att de varor som bidraget avser verkligen når marknaden i destinationslandet. Det förhållandet att en viss kvantitet av den aktuella osten hade vidareexporterats till Kanada medförde därför att bolaget var skyldigt att återbetala de i målet aktuella rörliga bidragen. Vidare anförde Productschap, med hänvisning till dom av den 31 mars 1993 i mål C-27/92, Möllmann-Fleisch (REG 1993, s. I-1701), att importdokumenten, såvitt avser beviljandet av rörliga exportbidrag i den mening som avses i förordning nr 3665/87, endast utgör en omständighet som kan motbevisas, och att exportbidragen således hade betalats ut felaktigt.

26 Vad gäller preskriptionen gjorde Productschap gällande att beslutet av den 18 april 2001, genom vilket den begärde återbetalning, antogs inom den frist som föreskrivs i förordning nr 2988/95. Nämnda frist började nämligen inte löpa förrän efter den sista exporttransaktionen, vilken enligt exportdeklarationen ägde rum den 28 september 1994. Preskriptionstiden avbröts sedan i juli 1997, genom den husrannsakan som inom ramen för förundersökningen ägde rum under denna period, och den 18 september 1997, genom att protokollet av den 5 mars 1997 skickades till Vonk.

27 Collège van Beroep voor het bedrijfsleven beslutade mot denna bakgrund att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:

"1. Skall artiklarna 16–18 i förordning (EEG) nr 3665/87, i dess lydelse vid den relevanta tidpunkten, tolkas så att rörliga bidrag som har betalats ut slutligt efter

det att importdokument visats upp endast kan betraktas som felaktigt utbetalda — på den grunden att det senare framkommer att varorna exporterats vidare — under förutsättning att exportören har handlat otillbörligt?

2. Om fråga 1 besvaras nekande, enligt vilka kriterier skall vidareexport av varor anses medföra att slutligt utbetalda rörliga bidrag har betalats ut felaktigt?

3. Enligt vilka kriterier skall det avgöras huruvida det är fråga om en kontinuerlig eller upprepad oegentlighet i den mening som avses i artikel 3.1 andra stycket i förordning (EG, Euratom) nr 2988/95? Är det fråga om en kontinuerlig eller upprepad oegentlighet när oegentligheten avser en relativt liten del av alla transaktioner som genomförts under en viss period och när de transaktioner beträffande vilka en oegentlighet har konstaterats i samtliga fall avser olika partier?"

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

28 Den nationella domstolen vill genom sin första fråga få klarhet i huruvida exportbidrag, i ett förfarande rörande indragning och återkrav av rörliga bidrag som har utbetalats slutligt med stöd av förordning nr 3665/87, endast kan anses felaktigt utbetalda under förutsättning att det visas att exportören har handlat otillbörligt.

29 Det skall inledningsvis påpekas att rörliga bidrag endast skall beviljas om villkoren i artiklarna 4–6 och 16–18 i förordning nr 3665/87 är uppfyllda. Det framgår av de handlingar som har inkommit till domstolen att Vonk formellt uppfyllde alla villkor i nämnda förordning, och att de aktuella exportbidragen således betalades ut slutligt till bolaget. Det framgår av beslutet om hänskjutande att Productschap inte utnyttjade möjligheten, enligt artiklarna 5.1 a fjärde stycket och 18.2 i förordning nr 3665/87, att begära ytterligare bevis för att de berörda varorna faktiskt hade släppts ut på marknaden i oförändrat skick i det importerande tredje landet innan exportbidragen betalades ut slutligt.

30 Härvid skall påpekas att det framgår av beslutet om hänskjutande att beslutet att begära återbetalning av nämnda bidrag inte antogs på grund av att de importdokument som Vonk visade upp var inkorrekta, utan på grund av att vissa ostpartier vidareexporterades till ett annat tredjeland nästan omedelbart efter importen till Förenta staterna.

31 I detta hänseende skall det påpekas att tillämpningen av gemenskapsbestämmelser inte kan utsträckas till att omfatta sådant handlande från näringsidkares sida som utgör missbruk (se dom av den 11 oktober 1977 i mål 125/76, Cremer, REG 1977, s. 1593, punkt 21, och domen i det ovannämnda målet Emsland-Stärke, punkt 51).

32 För att rörliga bidrag som utbetalats slutligt i den mening som avses i förordning nr 3665/87 skall kunna anses ha utbetalats felaktigt krävs det således, när en del av de berörda varorna nästan omedelbart har vidareexporterats till ett annat tredje land, att det visas att exportören har handlat otillbörligt.

33 För att otillbörligt handlande skall anses styrkt krävs att det föreligger dels en rad objektiva omständigheter av vilka det framgår att målsättningen med de berörda gemenskapsbestämmelserna inte har uppnåtts trots att de villkor som uppställs i

gemenskapsbestämmelserna formellt sett är uppfyllda, dels en subjektiv faktor, nämligen att de omständigheter som krävs för att det skall föreligga rätt till en förmån som följer av gemenskapsbestämmelserna har konstruerats i avsikt att erhålla förmånen (dom av den 21 juli 2005 i mål C-515/03, Eichsfelder Schlachtbetrieb, REG 2005, s. I-7355, punkt 39 och där angiven rättspraxis). Nämnda subjektiva faktor kan bland annat styrkas genom att det visas att den exportör som uppbär bidraget har agerat i samförstånd med den som importerat varorna till ett annat tredjeland än importlandet.

34 Det ankommer på den nationella domstolen att pröva huruvida rekvisiten för otillbörligt handlande är uppfyllda i tvisten vid den nationella domstolen. Prövningen skall ske i enlighet med nationella bestämmelser om bevisning, i den mån gemenskapsrättens verkan inte hotas (domarna i de ovannämnda målen Emsland-Stärke, punkt 54 och där angiven rättspraxis, och Eichsfelder Schlachtbetrieb, punkt 40).

35 Nederländernas regering har i detta hänseende anfört att bevis om att exportören har handlat otillbörligt i den mening som avses i det ovannämnda målet Emsland-Stärke endast krävs om alla formella villkor för beviljande av exportbidragen är uppfyllda, vilket enligt nämnda regering inte var fallet i tvisten vid den nationella domstolen, eftersom villkoret om övergång till fri konsumtion i det tredje landet i den mening som avses i artikel 17.3 i förordning nr 3665/87 inte var uppfyllt, med hänsyn till att de ostpartier som vidareexporterades till Kanada inte övergick till fri konsumtion på marknaden i Förenta staterna.

36 Detta argument kan inte godtas. För det första framgår det av punkt 28 i denna dom att Vonk formellt uppfyllde samtliga de i förordning nr 3665/87 föreskrivna villkoren för beviljande av de aktuella rörliga bidragen, inbegripet villkoren i artikel 17.3 i nämnda förordning. Exportbidragen utbetalades således slutligt till Vonk utan att de

behöriga myndigheterna i den berörda medlemsstaten fann det lämpligt att dessförinnan, med stöd av artikel 5.1 a fjärde stycket i förordningen, kräva ytterligare bevis på att varorna faktiskt hade släppts ut på marknaden i oförändrat skick i det importerande tredje landet. För det andra har den i målet vid den nationella domstolen berörda medlemsstaten, såsom framgår av punkt 32 i denna dom, endast grund för att kräva återbetalning av de slutligt utbetalda bidragen om det visas att exportören har handlat otillbörligt.

37 Den grekiska regeringen har instämt i den nederländska regeringens resonemang och anfört att den omständigheten att villkoret om övergång till fri konsumtion på marknaden i det importerande tredje landet inte var uppfyllt i det nu aktuella fallet innebär att det är möjligt att kräva återbetalning av de felaktigt utbetalade exportbidragen med stöd av bestämmelserna i förordning nr 2988/95, utan att det är nödvändigt att visa att exportören har handlat otillbörligt. Detta argument kan inte godtas, eftersom återbetalning av de felaktigt utbetalda rörliga bidragen avseende de i det nationella målet aktuella transaktionerna under perioden 1988–1994 förutsätter, såsom framgår av punkt 32 i denna dom, att det visas att exportören har handlat otillbörligt. Begreppet oegentlighet i den mening som avses i artikel 1 i förordning nr 2988/95 kan följaktligen inte beaktas i detta hänseende.

38 Mot bakgrund av det ovan anförda skall den första frågan besvaras enligt följande. I ett förfarande rörande indragning och återkrav av rörliga bidrag som har utbetalats slutligt med stöd av förordning nr 3665/87, kan exportbidrag endast anses felaktigt utbetalda under förutsättning att det i överensstämmelse med bestämmelserna i nationell rätt visas att exportören har handlat otillbörligt.

Den andra frågan

39 Eftersom den första frågan har besvarats jakande saknas det anledning att besvara den andra frågan.

Den tredje frågan

40 Den nationella domstolen vill med sin tredje fråga få klarhet i enligt vilka kriterier det skall avgöras huruvida en oegentlighet är kontinuerlig eller upprepad i den mening som avses i artikel 3.1 andra stycket i förordning nr 2988/95. Frågan har ställts särskilt med avseende på den situationen att oegentligheten avser en relativt liten del av alla transaktioner som genomförts under en viss period och i samtliga fall avser olika partier.

41 Såsom generaladvokaten har angett i punkt 82 i sitt förslag till avgörande är en oegentlighet kontinuerlig eller upprepad i den mening som avses i artikel 3.1 andra stycket i förordning nr 2988/95 när en näringsidkare inom gemenskapen erhåller ekonomiska förmåner till följd av flera likartade transaktioner som strider mot en och samma gemenskapsbestämmelse.

42 Härvid saknar det betydelse att, som i det nu aktuella fallet, oegentligheten avser en relativt liten del av alla transaktioner som genomförts under en viss period och att de transaktioner beträffande vilka en oegentlighet har konstaterats i samtliga fall avser olika partier. Sådana omständigheter kan nämligen inte vara avgörande för huruvida det skall anses föreligga en kontinuerlig eller upprepad oegentlighet, eftersom det då skulle uppstå risk för att näringsidkarna försöker kringgå tillämpningen av artikel 3.1 andra stycket i förordning nr 2988/95 genom att göra en artificiell uppdelning av sina transaktioner.

43 Det ankommer på den nationella domstolen att pröva huruvida rekvisiten för en kontinuerlig eller upprepad oegentlighet är uppfyllda i tvisten vid den nationella domstolen. Prövningen skall ske i enlighet med nationella bestämmelser om bevisning, i den mån gemenskapsrättens verkan inte hotas.

44 Med hänsyn till det ovan anförda skall den tredje frågan besvaras enligt följande. En oegentlighet är kontinuerlig eller upprepad, i den mening som avses i artikel 3.1 andra stycket i förordning nr 2988/95, när den begås av en näringsidkare inom gemenskapen som erhåller ekonomiska förmåner till följd av flera likartade transaktioner som strider mot en och samma gemenskapsbestämmelse. Det saknar härvid betydelse att oegentligheten avser en relativt liten del av alla transaktioner som genomförts under en viss period och att de transaktioner beträffande vilka en oegentlighet har konstaterats i samtliga fall avser olika partier.

Rättegångskostnader

45 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttranden till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

1) **I ett förfarande rörande indragning och återkrav av rörliga bidrag som har utbetalats slutligt med stöd av kommissionens förordning (EEG) nr 3665/87 av den 27 november 1987 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter kan exportbidragen endast anses felaktigt utbetalda under förutsättning att det i överensstämmelse med bestämmelserna i nationell rätt visas att exportören har handlat otillbörligt.**

2) **En oegentlighet är kontinuerlig eller upprepad, i den mening som avses i artikel 3.1 andra stycket i rådets förordning (EG, Euratom) nr 2988/95 av den 18 december 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen, när den begås av en näringsidkare inom gemenskapen som erhåller ekonomiska förmåner till följd av flera likartade transaktioner som strider mot en och samma gemenskapsbestämmelse. Det saknar härvid betydelse att oegentligheten avser en relativt liten del av alla transaktioner som genomförts under en viss period och att de transaktioner beträffande vilka en oegentlighet har konstaterats i samtliga fall avser olika partier.**

Underskrifter